

...Những người công kích chế độ VNCH đã bỏ Hà Nội đánh lừa a...

Nhớ Về Việt Nam - Kỷ niệm 35 Năm Trở về

Giáo sư Robert F. Turner tốt nghiệp tiến sĩ về các sự phạm luận chuyên môn về luật khoa tại Đại học Luật khoa Virginia School of Law, là nơi mà ông thành lập Trung tâm Nghiên cứu An ninh Luật pháp vào năm 1981. Ông chú ý đến Việt Nam từ khi học Cao học tại Đại học Indiana, với một luận văn dài 450 trang - đó là một nghiên cứu về Việt Nam và thời kỳ chuyển giao tranh luận với các lãnh đạo chính trị trên đất Mỹ. Ông cũng đăng ký vào Lực lượng Hoa Kỳ năm 1968, tức là sau trận Mậu Thân, ông Turner tình nguyện qua Việt Nam. Dù là sĩ quan binh, trong hai chuyến phục vụ tại đây, ông làm việc bên tòa Đại sứ Hoa Kỳ với nhiệm vụ là Sĩ quan Phụ tá các Chương trình Địch biệt của Phòng "Bộ chỉ huy và Việt Cộng" trong cơ quan JUSPAO. Từ 1968 đến 1975, ông đã năm lần qua Đông Dương, hoạt động như một cố vấn Nam Việt Nam và Campuchia. Ông đang thuyết giảng cho các nhân viên tiến sĩ về chiến tranh tại Đại học Virginia và Trường Học Sĩ quan Hoa Kỳ, nơi ông là Giáo sư Danh dự Luật pháp Quốc tế. Giáo sư Robert Turner là tác giả hoặc đã biên tập các cuốn sách, kể cả những cuốn về những người như "Vietnamese Communism", "The Real Lessons of the Vietnam War" và "To Oppose Any Foe".

Ngày 28 tháng Tám tại đây, cùng ba học giả khác của Hoa Kỳ, Giáo sư Robert Turner sẽ là thuyết trình viên trong cuốn Hội luận Quốc tế về các chiến lược Việt Nam - "The Century Old Vietnam War Puzzle - What are the Missing Pieces?" do Hội Ái Hữu Người Việt Quốc Gia Hội Người trẻ của Rose Center của thành phố Westminster. Đồng tài tham luận của ông là "Hậu quả của việc Hoa Kỳ bỏ rơi Đông Dương". Đồng chủ nhân, ông đã liên lạc với ban tổ chức từ nhiều tháng nay. Trong một diễn văn rất dài, Giáo sư Turner có những điểm đáng chú ý về 35 năm trở về... Chúng ta hãy cùng nhau chia sẻ kỷ niệm này, với lòng tri ân dành cho những người Mỹ có lòng.

30-4: Hãy đọc những dòng chữ ngắn gọn của một giáo sư luật HK viết về VNCH

Tác Giả: Giáo sư Robert F. Turner
Thứ Ba, 20 Tháng 4 Năm 2010 08:16

Theo ý tôi, Viết Nam là một cuộc chiến tranh công nhận thất bại.

Tôi có thể bắt đầu bằng một "amen", nhưng quan điểm nghiêm túc của tôi đã đưa ra và có lẽ trình bày câu chuyện tôi đã nói với Bùi Công Tấn trong chuyến xe đi từ Biên Tre về Sài Gòn vào một buổi tối đó khi tôi hỏi anh ta về ông Diệm. Anh ta trả lời là các đồng viên cao cấp (của Đệ quốc Cộng Sản Việt Nam) coi ông Diệm là nhà ái quốc lớn - từng ngẩng đầu như Hồ Chí Minh - nhưng họ phải xuyên tạc và lừa dối chúng ta vì ông Diệm không chấp nhận quy định lãnh đạo của Đệ quốc.

Tất nhiên là tôi thấy thoải mái khi trình bày về những gì mình biết.

Tôi đã một lần thử tìm hiểu về những lời cáo buộc chống lại ông Thiệu là vi phạm nhân quyền (quy định từ do báo chí, báo chí, chế độ lao tù, v.v...) và có nhiều hình thức thù địch và những người công kích chế độ này đã bị Hà Nội đánh lừa. (Tôi có phỏng vấn Linh Mộc Chân Tín và bà Ngô Bá Thành tại Sài Gòn vào tháng Năm năm 1974. Đệ tử Graham Martin đã trích dẫn ít nhất một cuộc phỏng vấn này trong buổi điếu táng ban ngày của Quốc hội vào cuối năm đó. Và đây là một lần hiếm hoi trong hai năm cuối của cuộc chiến mà tôi được thấy ông Martin thoải mái nói chuyện).

Cuối Tháng Tư năm 1975, tôi đang ở trong Tòa Đệ tử khi ông Graham Martin bước ra khỏi văn phòng. Thấy tôi ở ngoài, ông mời tôi vào bàn giấy. Ông Đệ tử đóng cửa lại và trong 20-30 phút ông đã "xả ra" những uất ức - phê phán hậu quả của những người dân miền Nam Việt Nam. Tôi đồng ý cảm ơn và sẵn lòng nói chuyện với ông, nhưng cũng vui là mình lắng nghe tai cho ông có dịp trút bỏ những nỗi nén mà cả hai đều cùng chia sẻ. Những người đã kích ông, nhưng trong các cuốn sách của tôi, Đệ tử Martin là một vị anh hùng từng ngẩng đầu hiếm hoi của những người Mỹ trong một cuộc chiến cùng đó.

Nhìn bất cứ nơi nào, tôi thấy Hoa Kỳ đã bị phản ứng đối tác hay viên chức Việt Nam.

Cơ quan USIA (Thông tin của Tòa Đệ tử) đã nói với những người Việt Nam quan trọng nhất về các điểm bất công mà tất cả những người đồng hành trong những ngày cuối cùng, và báo động là sẽ có một cuộc thăng đưa họ và gia đình họ về nơi an toàn. Nhưng trước thăng lên thì nơi khác để báo cáo người Mỹ.

30-4: Hãy đọc những dòng chữ ngắn gọn của một giáo sư luật HK viết về VNCH

Tác Giả: Giáo sư Robert F. Turner
Thứ Ba, 20 Tháng 4 Năm 2010 08:16

Đúng nghi ngờ và thông điệp viên của tôi trong hai chuyến phi công là Nguyễn Văn Qui (không có biệt danh) đang ở trong Bệnh viện Seventh Day Adventist Hospital (Bệnh viện 3 Dã chiến) để tuyển dụng chi đội của tôi và bệnh ung thư khi các bác sĩ (M) tôi thăm và cho thuốc vào một buổi chiều. Họ nói với ông ta là sáng sau sẽ quay lại - rồi lên máy bay đi Dodge City.

Tôi đã đó với một nhóm người M từ Tiểu bang Michigan đã nhận trả Việt lại M làm con nuôi. Họ cần người biết rõ về Việt Nam để vượt qua các trở ngại hành chính mà không cần lý do bất cứ. (Thầy giáo của Miliken đã ban bố chính sách "của người", rằng tiểu bang Michigan của ông sẽ tìm kiếm để nhận con cho bất cứ trẻ mồ côi nào mà chúng tôi đem về được). Phần lớn công việc của tôi khi này là giúp họ tiếp xúc với Tòa Đại sứ và Chính phủ Việt Nam và đồng ý rằng là mỗi khi mình sẵn sàng đi thì tôi thấy một người M hay một người Việt khác đang muốn bay tới bên bờ do một nhóm người và thoát khỏi c.

Tôi là ichồng người M mà tôi đã đi đã tới hết cô nhi viện này tới viện của anh khác và tôi hỏi họ cần gì. "Đúng rồi, chúng tôi sẽ bắt đầu qua M, đưa chúng vào các gia đình tốt". Nhưng bạn có phải họynh người Việt tìm gặp những người M này, van xin họ đưa dùm con cái tới M trước khi Công sứ vào. Ngay giờ này - 35 năm sau - tôi còn nhớ khi nhớ tới sự xúc động của những người đã phải một người gì họ quý nhất - con cái - trong niềm hy vọng là chúng sẽ có một cuộc sống khá hơn ngoài vòng chiến tranh và công sứ.

Thậm chí một buổi tối, những người M "anh hùng" này nghe được rằng người Việt sẽ bắt đầu giết họ vì bắt phải phi. Ngày hôm sau, họ báo tôi là họ sẽ bay đi Hong Kong và đi... đi gì? Đi tình hình Sài Gòn sẽ sáng sủa hơn? Tôi không còn nghe thấy gì về họ nữa, và những đứa trẻ đã được cứu sống và t đàn ông là đó - mà lo sợ thân.

Năm trước đó, tôi đã qua lại Cam Bốt nhiều lần và biết rằng tình hình nơi đó còn tồi hơn tới Việt Nam. Vì vậy, trong khi dân Michigan đang phải chấp hành việc của tôi ở Saigon thì tôi dành ngày nghỉ qua phải chấp hành việc của tôi ở Nam Vang. Tôi có một nhóm mà tôi thấy đó gọi là "chiêu đãi viên" (với lòng nghi ngờ về mà tôi không biết, như cho trẻ ăn hoặc thay tã lót) đã tình nguyện giúp đỡ trong các phi vụ C-130 chở gạo tới và hôm sau bắt về Saigon một máy bay đầy nhóc trẻ em, thay vì bay về không. Những Quốc hội nhà đã nhận chấp nhận nhân viên được tới Cam Bốt nên tôi muốn vào là có người đó phải ra để những người khác! Và cứ chuyện này cứ là ưu tiên rồi nh.

Trước khi tôi xin được đi tới nhà họ này thì một chuyến đi của tan tành. Ông George Jacobson, do Đại sứ Graham Martin yêu cầu bắt chuyến bay đầu tiên của tôi vào Nam Vang,

30-4: Hãy đọc những dòng chữ ngắn gọn của một giáo sư luật HK viết về VNCH

Tác Giả: Giáo sư Robert F. Turner
Thứ Ba, 20 Tháng 4 Năm 2010 08:16

Có lẽ bạn công nhận rằng khách sạn của tôi, rằng phòng của tôi. Trên đường tôi đi S quán để nói chuyện với ông ta và với này thì tôi thấy và đã in trên trang nhật của tờ Saigon Post.

Vài ngày sau, tờ Post loan tiếp những chuyện mà tôi biết trước là sẽ xảy ra....

Mọi khi thấy một sinh viên Cam Bốt, Việt Nam hay Á Châu bước lên bậc nhón bước nghĩ về, tôi lại cảm ghim những cái đó. Vì biết rằng nếu mình khéo hơn và sớm hơn, hàng trăm đứa trẻ Cam Bốt bé tí xíu đã có thể học tại Hoa Kỳ và có thể được giáo dục và có cuộc sống tươi vui. Thay vào đó và như "phong trào hòa bình" và Quốc hội Mỹ, chúng ta đã bỏ đi những cái mà long trọng của mình và những tri thức của mình tàn sát.

Tôi thật ân hận. Đã có lúc tôi hy vọng rằng những kẻ niếm này - chính cha mẹ họ họ, lấy van ai đó của họ con mình trước khi chúng sẽ vào, những đứa trẻ mà cô bé tôi, và một trí tuệ người mà Hoa Kỳ đã cam kết bỏ vào - cũng sẽ phai mất cùng năm tháng. Chuyện này không xảy ra, và tôi biết là sẽ đem theo những hình ảnh đó xuống huyệt.

Xin Thủ tướng Địch của Việt Nam linh hồn của các nạn nhân - kể cả 58.196 người Mỹ đã hy sinh để tuân thủ cho một lý tưởng cao đẹp. Xin Thủ tướng Địch hãy ban phúc lành cho những người bị bắt đi để sống dưới ách độc tài, và trong những trường hợp, đừng quên những người di tản. Và xin Ngài đừng quên những người đã đến được nơi này, cùng con cháu của họ, đừng quên những món quà của những cách làm Hoa Kỳ là một nơi đáng sống hơn cho mọi người trong chúng ta.

Những người có một chút công lý thì những kẻ như John Kerry, Ted Kennedy, Franck Church, Clifford Case, J. William Fulbright và một số khác nữa, sẽ phải mất nát dưới Địch Ngụy. (Tôi xin lỗi. Có lẽ vì quên mất những người của mình).